

SØREN
SVEISTRUP

ΤΟ
ΚΡΥΦΤΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου

TÆLLE TIL EN

Søren Sveistrup

Copyright © 2024 by Politikens Forlag

Published by arrangement with Søren Sveistrup and JP/Politikens Hus A/S

2024 in agreement with Politiken Literary Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Søren Sveistrup and JP/Politikens Hus A/S

2024 in agreement with Politiken Literary Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση

Μάιος 2026

Μετάφραση

Βαγγέλης Γιαννίσης

Επιμέλεια κειμένου

Μίνα Ευσταθίου

Σχεδιασμός εξωφύλλου

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr

e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου

του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 453) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0321-4

Στην οικογένειά μου

ΜΑΪΟΣ 1992

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Έχει περάσει μόλις ένα λεπτό από τότε που το λεωφορείο άφησε τον ηλιόλουστο επαρχιακό δρόμο και μπήκε στον γεμάτο σκόνη χωματόδρομο. Ο χωματόδρομος διασχίζει το δάσος, και η διαδρομή στη σκιά που ρίχνουν τα δέντρα είναι ήδη πιο ευχάριστη.

Φωτεινές κηλίδες πιτσιλίζουν το έδαφος, καθώς ο ήλιος περνάει μέσα από τα καταπράσινα φύλλα, έντομα στροβιλίζονται στα αιωρούμενα σωματίδια του φωτός και πουλάκια φτερουγίζουν ανυπόμονα στις κορυφές των δέντρων, αναζητώντας ταίρι ή κλαδάκια για τις φωλιές τους. Είναι ακόμα Μάιος και η ώρα λίγο μετά τις δέκα το πρωί, ωστόσο ο εικοσιπεντάχρονος δάσκαλος Βιολογίας Μπγιάρκε Βένου καταλαβαίνει πως η μέρα θα είναι ζεστή σαν καλοκαιρινή. Ρίχνει ένα βλέμμα ικανοποίησης στη μεσήλικη συνάδελφό του, την Ανν-Λουίζ, που βρίσκεται πίσω από το τιμόνι του λεωφορείου, όπως τόσες άλλες φορές σε παλαιότερες εκδρομές της δομής παιδικής μέριμνας. Οδηγεί με επιδεξιότητα στον ανώμαλο δρόμο, ενώ σιγοτραγουδάει μαζί με τους μαθητές:

Του λεωφορείου οι ρόδες όλο γυρνούν, γύρω γύρω όλο γυρνούν...

Το τραγουδάκι μπλέκεται με τα γέλια των παιδιών και ο Μπγιάρκε χαμογελάει στα χαρούμενα πρόσωπα που βλέπει μέσα από τον μεγάλο εσωτερικό καθρέφτη. Έπειτα το βλέμμα

του στρέφεται έξω από τα παράθυρα. Η φύση έχει φορέσει τα γιορτινά της, και όπου κι αν κοιτάζει, η ανοιξιιάτικη μέρα σφύζει από ζωή, κυρίως λόγω των πουλιών. Με το που το ημερολόγιο δείχνει Μάιο, η αναπαραγωγική περίοδος ξεκινάει δυναμικά: τα πουλιά ζευγαρώνουν, φτιάχνουν τις φωλιές τους και γεννούν αβγά. Ο Μπιγάρκε ελπίζει πως θα χαρίσει στα παιδιά την ίδια υπέροχη εμπειρία που είχε κι αυτός όταν ήταν παιδί και εξερευνούσε τα βαλτοτόπια της Δυτικής Γιουτλάνδης. Ένα αίσθημα προσμονής στο στομάχι τού λέει πως η εκδρομή αυτή είναι σημαντική, δεδομένου μάλιστα του πόσα έχουν υπομείνει τα παιδιά που κάθονται σε σειρές πίσω του – για τον ίδιο περίπου λόγο, τρεις μήνες νωρίτερα, είχε κάνει αίτηση για να καλύψει την προσωρινή θέση στη δομή παιδικής μέριμνας Άγκερσμιντε. Μόλις είχε τελειώσει το Παιδαγωγικό και δεν είχε καταλάβει πως η δομή διέθετε και σχολείο, με μόνιμο διδακτικό προσωπικό και τάξεις, οι οποίες είχαν χτιστεί δίπλα στο παλιό κτίριο, αλλά με το που είδε την αγγελία έκανε αίτηση για τη δουλειά. Ενθουσιασμένος και αγχωμένος ταυτόχρονα, έφτασε στο Γίλινγκε δύο εβδομάδες αργότερα για να συζητήσει με τον διευθυντή. Τον ξενάγησαν στους χώρους της δομής και όταν του είπαν πως η θέση ήταν δική του, δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσει και να εφαρμόσει όλες τις ιδέες που είχε στον νου του.

Χαρούμενος που κατάφεραν να πάνε εκδρομή, όπως σχεδίαζε, ο Μπιγάρκε ξανακοιτάζει διακριτικά τις σημειώσεις του, ώστε να προετοιμαστεί για αργότερα, καθώς σκοπεύει να μιλήσει στα παιδιά για τα διαφορετικά είδη πουλιών. Όχι ότι πίστευε πως η εκδρομή κινδύνευε να ακυρωθεί, αλλά είχε την αίσθηση πως κάτι θα συνέβαινε κι εξεπλάγη όταν εκείνο το πρωί κλήθηκε στο γραφείο του διευθυντή. Ο διευθυντής τον πληροφόρησε πως η προτεινόμενη εκδρομή είχε προκαλέσει

αρκετές ανησυχίες στους συγγενείς, οι οποίοι αναρωτιούνταν πόσο «ασφαλής» θα ήταν. Η δομή παιδικής μέριμνας Άγκερσμιντε, με αίσθημα ευθύνης, θα έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη αυτές τις ανησυχίες. Αρχικά, ο Μπιγάρκε δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς εννοούσε ο διευθυντής, αλλά μετά έπιασε το νόημα. Εδώ και σχεδόν μία εβδομάδα, τα ΜΜΕ κάλυπταν αδιάκοπα την ιστορία ενός εννιάχρονου αγοριού, του Ντάνιελ Στρίγκερ Χάνσεν, που είχε εξαφανιστεί χωρίς ίχνη από μια παιδική χαρά στα περίχωρα ενός μικρού χωριού, στο Νοτιοδυτικό Σγιέλαν. Η αστυνομία, ο στρατός και μια ορδή από εθελοντές είχαν ψάξει εξονυχιστικά την περιοχή, ενώ παράλληλα το γεμάτο φακίδες πρόσωπο του αγοριού εμφανιζόταν σε έκτακτα δελτία ειδήσεων και στις σελίδες των εφημερίδων πανεθνικής κυκλοφορίας. Η φωτογραφία συνοδευόταν από την περιγραφή του: μικρόσωμο, κοκκινωπά μαλλιά, αδύνατο, με ύψος γύρω στο 1,20, φορούσε μπλε σορτσάκι μάρκας Adidas, μπλε κοντομάνικο, κόκκινο αμάνικο μπουφάν και λευκά αθλητικά. Επίσης, είχαν κυκλοφορήσει φωτογραφίες της σχολικής του σάκας, μιας λευκής-μπλε Salomon. Οι απελπισμένοι γονείς είχαν ζητήσει τη βοήθεια του κόσμου, ωστόσο μέχρι στιγμής οι προσπάθειες είχαν αποβεί άκαρπες. Η αστυνομία είχε τη σοβαρή υποψία πως είχε διαπραχθεί έγκλημα και τα ΜΜΕ αναπαρήγαν διάφορες θεωρίες που συνέδεαν το γεγονός με παλαιότερες ανεξιχνίαστες υποθέσεις, αν και οι ερευνητές είχαν αρνηθεί να πάρουν θέση σχετικά με αυτό. Όπως όλοι, έτσι και ο Μπιγάρκε είχε επηρεαστεί από τα νέα και λυπόταν τόσο για το αγόρι όσο και για τους δικούς του, ωστόσο δεν είχε σκεφτεί πως το περιστατικό αυτό θα προκαλούσε ανησυχία στους συγγενείς των παιδιών της Δ' Δημοτικού. Εξάλλου, τα ίχνη του Ντάνιελ Στρίγκερ Χάνσεν είχαν χαθεί σε απόσταση εκατό και πλέον χιλιομέτρων μακριά τους.

Ευτυχώς, ο διευθυντής έκρινε πως αυτό το γεγονός δεν αποτελούσε λόγο για να ακυρωθεί η εκδρομή του Μπγιάρκε με τους μαθητές. Ωστόσο υπήρξε μια σημαντική αλλαγή – θα πήγαιναν στη λίμνη Γκούνσεμελε, αντί για το καταφύγιο πουλιών που ο Μπγιάρκε είχε επιλέξει αρχικά για προορισμό τους. Η λίμνη Γκούνσεμελε ήταν πιο κοντά, και όλοι θα αισθάνονταν ήσυχοι, μιας και τα παιδιά είχαν ξαναπάει εκδρομή εκεί αρκετές φορές, είτε για να ανάψουν φωτιά είτε για να παίξουν κρυφτό. Ο Μπγιάρκε ένιωθε νευρικότητα κι ενόχληση ταυτόχρονα στο γραφείο του διευθυντή, καθώς είχε αφιερώσει αρκετό χρόνο για την προετοιμασία της εκδρομής στο καταφύγιο πουλιών. Ωστόσο, όταν μελέτησε καλύτερα την ορνιθολογία της περιοχής γύρω από τη λίμνη, συνειδητοποίησε πως θα κατάφερνε κι εκεί να χαρίσει στους μαθητές του την εμπειρία που οραματιζόταν. Από τότε που έπιασε δουλειά στη δομή, προσπαθούσε να κινήσει το ενδιαφέρον των παιδιών για τα πουλιά που ζούσαν στις λίμνες και στα βαλτοτόπια της Δανίας, χρησιμοποιώντας την εκδρομή ως δέλεαρ, κι εντέλει τα κατάφερε, προς μεγάλη του ικανοποίηση, καθώς οι μαθητές του είναι τώρα ιδιαίτερα ευδιάθετοι.

Οι υαλοκαθαριστήρες κάνουν «χρου χρου χρου», κάνουν «χρου χρου χρου»...

«Φτάνουμε;» Ο Μπγιάρκε προσπαθεί να ακουστεί πάνω από τις φωνές των παιδιών και το ραδιόφωνο, το οποίο μεταδίδει άλλο ένα δελτίο ειδήσεων σχετικά με την εθνοκάθαρση στη Γιουγκοσλαβία. Πάνω που ετοιμάζεται να επαναλάβει την ερώτησή του στην Ανν-Λουίζ, το λεωφορείο βγαίνει από το δάσος και το τοπίο ανοίγεται μπροστά τους. Η θέα της τεράστιας έκτασης με τις καλαμιές, που απλώνεται προς κάθε κατεύθυνση από το δάσος μέχρι τη λίμνη, του προκαλεί ενθουσιασμό.

Μισή ώρα αργότερα, ο ήλιος είναι ψηλά στον ουρανό και η

υγρασία κάνει τον ιδρώτα να στάζει από τη μύτη του Μπιγάρκε, καθώς ανοίγει δρόμο μέσα από τις καλαμιές, με τα παιδιά ξοπίσω του. Προχωρούν αποφασιστικά κατά μήκος της όχθης, πλατσουρίζοντας στα ρηχά βαλτόνερα, περικυκλωμένοι από καλαμιές ψηλές ίσαμε δύο μέτρα, και παρόλο που ο Μπιγάρκε καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια να μιλήσει με ζωντάνια για τις καλαμοποταμίδες, δεν μπορεί να μην παρατηρήσει πως το ενδιαφέρον των παιδιών έχει ατονήσει. Φορώντας γαλότσες και κρατώντας σφιχτά κουβάδες και απόχες, έχουν μαζέψει φτερά και τσόφλια αβγών από γλαρόνια, παπαδίτσες και γλάρους. Στον δρόμο τους έχουν βρει επίσης νεκρούς βατράχους, μαγικές πέτρες και μύδια του γλυκού νερού, τα οποία ο Μπιγάρκε τούς έδειξε πώς να ανοίγουν χρησιμοποιώντας τον σουγιά που κουβαλάει μαζί του. Αλλά η υπομονή τους φθίνει διαρκώς και το πρόγραμμα που έχει καταστρώσει ο Μπιγάρκε δεν τους επιτρέπει ακόμα να κάνουν διάλειμμα. Κάποια στιγμή βλέπει αυτό που αναζητάει και το δείχνει. «Κοιτάξτε! Για ελάτε να δείτε τη φωλιά μιας καλαμοποταμίδας».

Τα παιδιά, ειδικά τα κορίτσια, περικυκλώνουν τον Μπιγάρκε, που έχει σκύψει. Μερικά μέτρα παραπέρα, ανάμεσα στις καλαμιές, μπορούν να διακρίνουν τη φωλιά, που έχει σχεδόν ολοκληρωθεί. Είναι μάλλον συνηθισμένη, ωστόσο δίνει την ευκαιρία στον Μπιγάρκε να παραδώσει το μάθημα που έχει προετοιμάσει.

«Η φωλιά αυτή είναι δείγμα πως το αρσενικό και το θηλυκό έχουν επιλέξει το ένα το άλλο κι έχουν ζευγαρώσει. Οι παλιοί έλεγαν πως αυτό συμβαίνει του Αγίου Βαλεντίνου. Αφού χτίσουν τη φωλιά τους, το θηλυκό γεννάει τα αβγά του και, όταν τα πουλάκια εκκολαφθούν, οι γονείς τους τα φροντίζουν ώσπου να μεγαλώσουν και να μάθουν να πετούν».

Τα κορίτσια παρατηρούν τις δυο καλαμοποταμίδες να

φτερουγίζουν γύρω από τη φωλιά τους και κάποια παιδιά αναφωνούν «α!» και «ω!» Ο Μπγιάρκε χαμογελάει και καταφέρνει να αγνοήσει τα αγόρια που γκρινιάζουν πίσω του.

«Πεινάω».

«Πότε θα παίξουμε κρυφτό;»

«Ει, τι είναι αυτό;»

Ο Μπγιάρκε γυρίζει για να δει, ανακουφισμένος που κάτι επιτέλους διέκοψε την γκρίνια τους. Ένα αγόρι –το λένε Εμίλ, αν η μνήμη του δεν τον απατάει– έχει στυλώσει το βλέμμα σε ένα σημείο ανάμεσα στις καλαμιές, με μια έκφραση αηδίας αποτυπωμένη στο πρόσωπό του. Τα παιδιά σπεύδουν δίπλα του, και ο Μπγιάρκε ξαναβάζει με προσοχή τον σουγιά στο σακιδιό του, το οποίο και αφήνει κάτω, προτού πάει κι αυτός να δει.

Όταν φτάνει εκεί, βλέπει το τρεμάμενο δάχτυλο του Εμίλ να δείχνει τις πυκνές καλαμιές, από τις οποίες κρέμεται η φωλιά ενός άλλου πουλιού. Είναι μικρή και πλεγμένη και παντελώς κρυμμένη από τα μάτια όσων δεν ψάχνουν να τη βρουν. Ο μεγάλος κόκκινος νεοσσός στη φωλιά είναι τυφλός και γυμνός από πούπουλα. Μοιάζει περισσότερο με έμβρυο, αλλά κινείται. Τα πεταχτά μάτια στριφογυρίζουν πίσω από τα κλειστά βλέφαρα καθώς, βάζοντας κόντρα την κοκαλιάρικη ράχη του στο εσωτερικό της φωλιάς, μετατοπίζει αργά ένα αβγό προς την άκρη της. Γραπωμένος στα κλαδάκια με τα γαμψά του νύχια, κινείται με προσοχή, και τα λεπτά, ροδαλά του ποδαράκια τρέμουν από την προσπάθεια που καταβάλλει σπρώχνοντας το αβγό.

«Τι είναι αυτό;» ρωτούν τα περίεργα παιδιά.

Ο Μπγιάρκε ξαφνιάζεται, δεν περίμενε να δει κάτι τέτοιο εδώ.

«Είναι η φωλιά μιας καλαμοποταμίδας, την οποία έχει επισκεφθεί ένας κούκος, πράγμα καθόλου ευχάριστο», εξηγεί χαμηλόφωνα, φροντίζοντας ώστε τα παιδιά να μείνουν μακριά.

«Και γιατί σπρώχνει το αβγό;»

«Επειδή αυτή είναι η φύση του», λέει ο Μπιγιάρκε. «Οι κούκοι δεν είναι σαν τα υπόλοιπα πουλιά. Δεν έχουν ταίρι, ζευγαρώνουν με διαφορετικούς συντρόφους και τα θηλυκά γεννούν τα αβγά τους στις φωλιές των άλλων πουλιών, επειδή δεν θέλουν να φροντίζουν τα μικρά τους. Όταν ο νεοσσός εκκολαφθεί, πετάει τα υπόλοιπα αβγά και τα μικρά από τη φωλιά, για να την έχει μονάχα δική του».

Ο μικρός κούκος έχει φτάσει στην άκρη της φωλιάς και με ένα δυνατό σπρώξιμο ρίχνει απέξω το αβγό του ανταγωνιστή του. Το μικρό, ανοιχτόχρωμο αβγό αιωρείται στο κενό προτού προσγειωθεί ανάμεσα στις καλαμιές, στα λιμνασμένα νερά κάτω από τη φωλιά, εκεί όπου ήδη επιπλέει το άψυχο σώμα ενός νεοσσού καλαμποποταμίδας.

«Σπρώχνει τα άλλα πουλάκια για να πεθάνουν;» ρωτάει μια δύσπιστη φωνή, ενώ κάνα δυο κορίτσια μορφαίνουν.

«Αυτή είναι η φύση του. Έπειτα μεγαλώνει, ομορφαίνει και περνάει τα καλοκαίρια του κάνοντας “κούκου”. Τότε μας αρέσει».

«Ο Εμίλ είναι μωρό κούκος», λέει κοροϊδευτικά ένα από τα κορίτσια, δείχνοντας το αγόρι που βρήκε τη φωλιά.

«Εσύ είσαι μωρό κούκος!» αντιγυρίζει ο Εμίλ στο κορίτσι, που το λένε Μία, αλλά αρκετά από τα παιδιά έχουν ήδη αρχίσει να γελούν μαζί του.

Προτού ο Μπιγιάρκε προλάβει να πει κάτι, η Ανν-Λουίζ εμφανίζεται μέσα από τις καλαμιές.

«Για ακούστε όλοι. Κατεβάστε τα σακιδιά σας και αφήστε τα εδώ για να παίξουμε κρυφτό. Μετά θα φάμε. Εμίλ, τα φυλάς πρώτος».

«Δεν θέλω να τα φυλάξω!»

«Μίλησα. Λοιπόν, αφήστε κάτω τα σακιδιά σας!» Οι οδηγήες

της Ανν-Λουίζ είναι σαφείς και δεν αφήνουν περιθώρια αμφισβήτησης. «Και τις απόχες σας εκεί. Γρήγορα».

Τα παιδιά κάνουν ό,τι τους ζήτησε και πετούν τα σακίδια τους σε ένα κομμάτι γρασίδι κοντά στην όχθη, εκεί όπου ο Μπιγάρκε έχει αφήσει το δικό του σακίδιο. Για άλλη μία φορά, εκείνος συνειδητοποιεί ότι έχει ακόμα πολλά να μάθει από την αυστηρή συνάδελφό του.

Ο Εμίλ μένει για λίγο αναποφάσιστος κι έπειτα γυρίζει την πλάτη του και αρχίζει να μετράει μεγαλόφωνα.

«Μέτρα ένα, μέτρα δυο, η κότα μπήκε ξυπόλυτη στον χορό. Μέτρα τρία, τέσσερα καλά, σπάνε τ' αβγά αν τα σφίξεις δυνατά».

Τα παιδιά τσιρίζουν ενθουσιασμένα και οι τελευταίες απόχες με τους κουβάδες πετιούνται βιαστικά, καθώς τρέχουν να κρυφτούν μέσα στις καλαμιές. Η Ανν-Λουίζ μαζεύει τους κουβάδες και προχωράει προς το μονοπάτι.

«Να τα προσέχω;» τη ρωτάει ο Μπιγάρκε.

«Όχι, δεν είναι ανάγκη. Ξέρουν μέχρι πού να πάνε».

Ο Μπιγάρκε γνέφει ανακουφισμένος. Χρειάζεται ένα διάλειμμα. Αργότερα θα τον ρωτήσουν αν άκουσε τον ήχο ενός κινητήρα κοντά στην όχθη, αλλά δεν το θυμάται. Το μόνο που θα καταφέρει να θυμηθεί είναι η φωνή του Εμίλ καθώς μετρούσε, ενώ εκείνος σκούπιζε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και ακολουθούσε τη συνάδελφό του, έχοντας μια αρμαθιά απόχες κάτω από τη μασχάλη του.

«Μέτρα πέντε, μέτρα έξι, αν είσαι καλικάντζαρος, με μάγισσα θα μπλέξεις».

Αφού ο Εμίλ ολοκληρώνει το μέτρημα, γυρίζει και κοιτάζει γύρω του. Όλοι τους έχουν κρυφτεί, αλλά εκείνος αρχίζει να προχωράει γρήγορα ανάμεσα στις καλαμιές της όχθης, στρίβοντας αριστερά, προς ένα σημείο απ' όπου πριν λίγο άκουγε χάχανα και ψιθύρους. Μερικά βήματα παραπέρα, βρίσκει τα

τρία πρώτα κορίτσια. «Σας βρήκα!» φωνάζει, αλλά αμέσως συνεχίζει με κατεύθυνση τη λίμνη, ανοίγοντας με δυσκολία δρόμο μέσα από τις ψηλές καλαμιές.

«Κάντε “κούκου”!»

Μέσα από τις καλαμιές, οι συμμαθητές του φωνάζουν «κούκου», κι εκείνος στρίβει ακολουθώντας τον ήχο. Βλέπει άλλη μία ομάδα. «Σας βρήκα! Σας βρήκα!» λέει θριαμβευτικά, προτού προσθέσει: «Κι εσάς!» Κάποια από τα παιδιά βαδίζουν απογοητευμένα προς την όχθη, αλλά ο Εμίλ δεν χάνει χρόνο με πανηγυρισμούς. Ακόμα ντρέπεται που τον είπαν μωρό κούκο νωρίτερα. Δεν καταλαβαίνει πώς ήρθε στη Μία να τον πει έτσι, αλλά ξέρει πολύ καλά ότι το μωρό κούκος είναι χαζό και σκέφτεται μονάχα τον εαυτό του. Η σύγκριση με ένα τέτοιο πλάσμα είναι σαν γροθιά στο στομάχι. Και όσο περισσότερο το σκέφτεται τόσο περισσότερο ο Εμίλ θέλει να τους βρει όλους και να κερδίσει.

«Κάντε “κούκου”!» ξαναφωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί, προτού τρέξει προς την κατεύθυνση των φωνών τους. Με τα χέρια του παραμερίζει τις άκαμπτες καλαμιές και σύντομα βρίσκει περισσότερους συμμαθητές του, οι οποίοι επιστρέφουν με την ουρά στα σκέλια στη βάση τους. «Κάντε “κούκου”!» προστάζει. Σκέφτεται πόσο του αρέσει να κάνει κουμάντο. Σταματάει για λίγο προκειμένου να καταλάβει ποιους έχει να βρει ακόμα. Σίγουρα μένουν οι Άντερς, Ούλε και Μία, ωστόσο κανείς δεν φωνάζει «κούκου». Επικρατεί σιωπή και το μόνο που ακούει είναι ο ήχος από τις γαλότσες του που τσαλαβουτούν στα λιμνασμένα νερά και από τις καλαμιές που τρίβονται πάνω στα ρούχα του. Προχωράει πιο αργά αυτή τη φορά, αποφασισμένος να κερδίσει, και μονάχα αφού έχει διασχίσει μεγάλη απόσταση κι έχει φτάσει σχεδόν στη λίμνη –εκεί όπου απαγορεύεται να πάνε– σταματάει. Έχει αεράκι· οι καλαμιές αναδεύονται γύρω

του κι εκείνος εξακολουθεί να μη βλέπει τους συμμαθητές του. Ο Εμίλ, έτσι όπως στέκεται εκεί μόνος του, αισθάνεται ότι γελοιοποιείται.

«Δεν είναι αστείο! Γιατί δεν μιλάτε;» φωνάζει. «Κάντε “κούκου”!»

Η κραυγή που ακούγεται σε απάντηση μοιάζει διαφορετική, πιο ρεαλιστική. Σαν να την έβγαλε πραγματικό πουλί. Κι έρχεται από κάπου κοντά του. Τόσο κοντά του, που ο Εμίλ τρομάζει. Κάνει μεταβολή και κοιτάζει με προσοχή μια συστάδα καλαμιές, από τις οποίες μόλις πέρασε.

«Άντερς; Εσύ είσαι;» λέει διστακτικά, αλλά, στη σιωπή που ακολουθεί, το μόνο που ακούγεται είναι το φύσημα του αέρα. «Πες κάτι, Άντερς!» Ο Εμίλ κρατάει την ανάσα του και αφουγκράζεται. «Ξέρω πως είναι κάποιος εκεί», φωνάζει και πλησιάζει τις καλαμιές για να δει ποιοι συμμαθητές του κρύβονται ανάμεσά τους, αλλά δεν βρίσκει κανέναν, παρά μόνο καλαμιές που θροϊζουν.

Τότε η κραυγή ξανακούγεται, ακόμα πιο κοντά του. Ο Εμίλ τινάζεται. Αυτή τη φορά την ακούει από τις καλαμιές μπροστά του. Κάνει με προσοχή ένα βήμα και αργά απλώνει το χέρι του για να τις παραμερίσει, αλλά μεμιάς μένει ακίνητος, με το χέρι μετέωρο. Σκέφτεται πως η κραυγή ίσως να μην προέρχεται από έναν συμμαθητή του, αλλά από κάποιον άγνωστο ή κάποιο πλάσμα που είπε να παίξει μαζί τους. Από κάποιο τέρας, ίσως. Ο Εμίλ προσπαθεί να αποδιώξει τις σκέψεις του. Είναι μεγάλο παιδί – σχεδόν έντεκα – και ξέρει πως μόνο τα μωρά σκέφτονται έτσι. Πάνω που ετοιμάζεται να κάνει άλλο ένα βήμα μπροστά, αίφνης ακούει πεντακάθαρα τον ήχο βαριάς ανάσας πολύ κοντά του.

Κοιτάζει επιφυλακτικά. Κάτω από το εκτυφλωτικό φως, βλέπει μια ψηλή φιγούρα ανάμεσα στις καλαμιές. Στέκεται ακίνητη,

σαν να περιμένει κάτι, και βαριανασαίνει, όπως τα άλογα στον στάβλο. Ο Εμίλ δεν το κουνάει ρούπι. Ακούει το καρδιοχτύπι του κι έχει την αίσθηση πως τα πάντα εξαρτώνται από το αν θα καταφέρει να μείνει κρυμμένος, χωρίς να βγάλει άχνα. Αλλά τότε κάνει μεταβολή και αρχίζει να τρέχει με όλη του τη δύναμη προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Παραμερίζει τις καλαμιές και τις νιώθει να τον χτυπούν στο πρόσωπο, και παρόλο που πλέον δεν ξέρει προς τα πού πέφτει η όχθη, συνεχίζει να τρέχει. Νιώθει τις γαλότσες του βαριές σαν μολύβι καθώς τσαλαβουτάει στα νερά του βάλτου, τα οποία γεμίζουν τα χνάρια που αφήνουν οι σόλες του στη λάσπη. Τρέχει στα τυφλά, επειδή ξέρει πως αν τολμήσει να κοιτάξει πίσω του έστω και μία φορά, ο φόβος θα του κόψει τα ήπατα.

Ξαφνικά, το πόδι του κολλάει στη λάσπη. Ο Εμίλ πέφτει μπροστά, ανίκανος να ανακόψει την πτώση του με τα χέρια. Προσγειώνεται με το πρόσωπο στα ρηχά νερά. Προς στιγμήν, αδυνατεί να πάρει ανάσα, έπειτα σηκώνει το κεφάλι, πανικόβλητος, κι έτσι πεσμένος ανάμεσα στις καλαμιές προσπαθεί να αφουγκραστεί τον ήχο βημάτων ή αναπνοής. Νερό στάζει από το πιγούνι του, κατά τα άλλα όμως επικρατεί σιωπή. Κοιτάζει γύρω του με προσοχή. Και όταν καταλαβαίνει γιατί σκόνταψε, βάζει τις φωνές.

Έχει αρχίσει να βρέχει όταν συμβατικά αυτοκίνητα της αστυνομίας εμφανίζονται στην άκρη του δάσους. Μαύρα σύννεφα καλύπτουν τον ουρανό πάνω από τη λίμνη, και καθώς τα τρία οχήματα φτάνουν στον χώρο στάθμευσης και σταματούν δίπλα στα περιπολικά, ο Μπιγάρκε ακούει κεραυνούς μακριά.

Η εκδρομή έχει εξελιχθεί σε εφιάλτη. Ένα ελικόπτερο κάνει κύκλους πάνω από τα κεφάλια τους, ενώ ομάδες με σκύλους

χτενίζουν τις όχθες της λίμνης προς κάθε κατεύθυνση. Γύρω του στις καλαμιές διακρίνει δεκάδες ένστολους αστυνομικούς να προχωρούν με τα μάτια καρφωμένα στα λιμνασμένα νερά. Ειδικοί των εγκληματολογικών εργαστηρίων, ντυμένοι με λευκές στολές, διασχίζουν τον χώρο στάθμευσης και το μονοπάτι. Κουβαλούν αμίλητοι τσάντες και ανταλλάσσουν χαμηλόφωνες κουβέντες μέσα στη βροχή, όσο άλλοι συνάδελφοί τους έχουν πάρει θέση γύρω από μια λευκή σκηνή παραπέρα, εκεί όπου βρέθηκαν τα λείψανα.

Ο Μπιγάρκε έτρεξε προς τα βαλτόνερα αμέσως μόλις άκουσε τις φωνές. Βρήκε τον Εμίλ ανάμεσα στις καλαμιές, πεσμένο στο νερό, να χτυπιέται με μανία, σε μια προσπάθεια να απελευθερωθεί από το βρεγμένο ύφασμα που είχε μπλεχτεί στο πόδι του. Η Μία και μερικά άλλα παιδιά, που είχαν φτάσει εκεί πριν από τον Μπιγάρκε, στέκονταν δίπλα του σοκαρισμένα, αμίλητα. Μονάχα τότε ο Μπιγάρκε κατάλαβε τι είχε τυλιχτεί γύρω από το πόδι του Εμίλ: ένα κόκκινο αμάνικο μπουφάν. Άρχισε να συνειδητοποιεί τι ήταν αυτό που κοίταζαν τα παιδιά. Στα θολά νερά επέπλεε ένα λευκό αθλητικό παπούτσι, ένα μπλε σορτσάκι και μια σχολική σάκα, και δίπλα τους ξεπρόβαλλε μέσα από το τέλμα το άψυχο πρόσωπο ενός αγοριού. Οι φακίδες του είχαν πάρει γκρίζο χρώμα, τα ανακατεμένα κόκκινα μαλλιά είχαν μουλιάσει και τα απλανή μάτια κοίταζαν τον ουρανό. Έπειτα ο Μπιγάρκε είδε έντρομος ένα παιδικό χέρι να αναδύεται από τα βαλτόνερα, και τότε βάλθηκε να απομακρύνει άρον άρον τα παιδιά.

Τώρα νιώθει ξανά πως θέλει να κάνει εμετό. Στέκεται κάτω από τη βροχή δίπλα στο λεωφορείο, στη γωνία του χώρου στάθμευσης, όπου είχαν σταματήσει μόλις πριν από μερικές ώρες, σε μια άλλη ζωή. Η αίσθηση πως αυτό που ζει δεν είναι πραγματικό απειλεί να τον καταβάλει, ωστόσο σκέφτεται τα παιδιά και

αναγκάζεται να συνέλθει. Διακρίνει τα φοβισμένα τους πρόσωπα μέσα από τα παράθυρα του λεωφορείου. Στο εσωτερικό του, αστυνομικοί μιλούν με τους τελευταίους μαθητές. Είχαν κάνει τις ίδιες ερωτήσεις στον Εμίλ και στους υπόλοιπους. «Πώς ήταν ο άγνωστος στις καλαμιές; Είχε κάποιο χαρακτηριστικό που ξεχώριζε; Προς τα πού έφυγε;» Ο Μπιγιάρκε είναι σίγουρος πως τα παιδιά τούς έχουν ήδη πει όσα γνωρίζουν. Θέλει απλώς να τα πάρει και να φύγουν από τη λίμνη όπου βρέθηκε το πτώμα του Ντάνιελ Στρίγκερ Χάνσεν.

Μόλις ο Μπιγιάρκε ενημερώνεται πως οι καταθέσεις ολοκληρώθηκαν για την ώρα, και αφού ο τελευταίος αστυνομικός κατεβαίνει από το λεωφορείο, εκείνος επιβιβάζεται βιαστικά. Ο Εμίλ κάθεται σε μία από τις μπροστινές θέσεις και τρέμει, τυλιγμένος με μια κουβέρτα, ενώ η Ανν-Λουίζ, με δάκρυα στα μάτια, του δένει τη ζώνη ασφαλείας.

«Το σακίδιό μου, πού είναι το σακίδιό μου;»

Πολλά άλλα παιδιά αρχίζουν να ψάχνουν μανιωδώς κάτω από τα καθίσματά τους, και ο Μπιγιάρκε θυμάται τα σακίδια που είχαν αφήσει στο χορτάρι ανάμεσα στις καλαμιές. Καθώς η Ανν-Λουίζ είναι απασχολημένη, βοηθώντας κάνα δυο άλλους μαθητές με τις ζώνες τους, κατεβαίνει εκείνος από το λεωφορείο και τρέχει προς το μονοπάτι κάτω από τη βροχή. Οι αστυνομικοί τούς είχαν επισημάνει ότι δεν έπρεπε επ' ουδενί να επιστρέψουν στις καλαμιές ώσπου η αυτοψία στην περιοχή να ολοκληρωθεί, αλλά τώρα είναι όλοι συγκεντρωμένοι κοντά στη λευκή σκηνή και ο Μπιγιάρκε δεν βλέπει κάποιον εκεί κοντά του για να πάρει άδεια. Κοιτάζει γύρω του προτού τσαλαβουτήσει στα ρηχά νερά και δεν του παίρνει ώρα ώσπου να βρει τα μουσκεμένα σακίδια εκεί όπου τα είχαν αφήσει. Τα μαζεύει στα γρήγορα, αλλά όταν σηκώνει το δικό του, διαπιστώνει πως το φερμουάρ χάσκει. Σαστισμένος, κοιτάζει στο εσωτερικό και

βλέπει, προς μεγάλη του έκπληξη, τον σουγιά του ανοιχτό. Τον βγάζει με αργές κινήσεις. Είναι σίγουρος πως τον είχε κλείσει προτού τον τοποθετήσει στο σακίδιο. Προσεκτικά, με μια δυσάρεστη αίσθηση στο στομάχι του, πιάνει τη λεπίδα με τον δείκτη και τον αντίχειρα για να την επαναφέρει στη θέση της, και τότε ανακαλύπτει πως είναι καλυμμένη με αίμα. Μπερδεμένος, κοιτάζει γύρω του, μέχρι που η ματιά του πέφτει στη φωλιά.

Είναι η ίδια φωλιά ανάμεσα στις καλαμιές που πριν από λίγες ώρες κοίταζε μαζί με τα παιδιά, αλλά τώρα είναι διαλυμένη. Κάτι απροσδιόριστο επιπλέει στο νερό κάτω από τα υπολείμματα της φωλιάς, και ο Μπιγάρκε αναγκάζεται να γονατίσει για να δει καλύτερα. Αμέσως καταλαβαίνει πως πρόκειται για κομμάτια σάρκας. Ο νεοσσός κούκος έχει διαμελιστεί. Τα λεπτά ροδαλά πόδια, οι φτερούγες και ο μικροσκοπικός κορμός επιπλέουν στο τέλμα, δίπλα ακριβώς στο αβγό και στον νεκρό νεοσσό της καλαμποποταμίδας. Το κεφάλι του κούκου με τα πεταχτά μάτια έχει καρφωθεί πάνω σε μια σπασμένη καλαμιά.

Λίγο αργότερα, ο Μπιγάρκε επιβιβάζεται στο λεωφορείο. Αφήνει τις μουσκεμένες τσάντες στο πάτωμα και σωριάζεται στη θέση του. Η Ανν-Λουίζ κλείνει την πόρτα από τη θέση του οδηγού και πατάει γκάζι για να φύγουν από το δάσος, λες και τους κυνηγάει ο ίδιος ο διάβολος. Κάτι ψιθυρίζει, καθησυχαστικό και παρηγορητικό, αλλά ο Μπιγάρκε δεν ακούει τα λόγια της. Σηκώνει το βλέμμα και κοιτάζει ζαλισμένος τον εσωτερικό καθρέφτη. Όλα τα παιδιά βρίσκονται στις θέσεις τους. Κάποια κλαίνε, κάποια κοιτάζουν αποσβολωμένα έξω από τα παράθυρα, άλλα κρατιούνται χέρι χέρι.

Σίγουρα θα πρέπει να αναφέρει κάτι σχετικά με τον νεοσσό κούκο που ανακάλυψε. Στον νου του προσπαθεί απεγνωσμένα να βρει μια λογική εξήγηση, και εκατοντάδες στιγμιότυπα της

μέρας περνούν από τη μνήμη του. Αλλά συνεχώς καταλήγει στο ότι κάποιο από τα παιδιά είδε πού έβαλε τον σουγιά του, ωστόσο δεν μπορεί να καταλάβει το γιατί ένα παιδί θα έπαιρνε τον σουγιά και θα τον χρησιμοποιούσε για να κάνει αυτό που μόλις είχε αντικρίσει.

Ο Μπγιάρκε προσπαθεί να ηρεμήσει. Πρέπει να υπάρχει κάποια λιγότερο ανησυχητική εξήγηση, η οποία θα φανερωθεί μόλις περάσει λίγος χρόνος από αυτόν τον εφιάλτη. Φοράει τη ζώνη του. Η ανάσα του έχει επιστρέψει επιτέλους στον φυσιολογικό ρυθμό της όταν ρίχνει άλλη μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη. Αυτή τη φορά παρατηρεί το απαθές πρόσωπο που μόλις διακρίνεται στις τελευταίες σειρές των καθισμάτων. Όταν τα φωτεινά, μυστικοπαθή μάτια συναντούν ξαφνικά τα δικά του, ο Μπγιάρκε είναι αυτός που αποστρέφει πρώτος το βλέμμα.

ΠΕΜΠΤΗ
13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2025

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Σίλγι Τόμσεν νιώθει τα σώματα να την πιέζουν πίσω της μέσα στο ασφυκτικά γεμάτο βαγόνι, καθώς ο συρμός του μετρό μπαίνει στον σταθμό. Οι πόρτες ανοίγουν και κατεβαίνει βιαστικά, με την καρδιά της να βροντοχτυπάει και το χέρι της να σφίγγει το κινητό της. Ο ήχος από τις πόρτες που κλείνουν ανακατεύεται με τη φασαρία από τους επιβάτες και το σφύριγμα του τρένου που φτάνει στην άλλη πλευρά της πλατφόρμας, κι εκείνη αρχίζει να κινείται γρήγορα μέσα στο πλήθος χωρίς να ρίξει ούτε μία ματιά πίσω της. Αν εκείνος ο τρελάρας βρισκόταν στον ίδιο συρμό, δεν έχει την παραμικρή πρόθεση να χάσει δευτερόλεπτο παραπάνω. Στριμώχνεται για να περάσει δίπλα από τους ανθρώπους που στέκονται στα δεξιά των κυλιόμενων, και όταν βγαίνει στον δρόμο, νιώθει κάπως ανακουφισμένη καθώς το σκοτάδι και το χιονόνερο την καταπίνουν. Οι προβολείς των αυτοκινήτων σαρώνουν τη λεωφόρο του προαστίου και τα λάστιχά τους πετούν λασπερό χιόνι καθώς η Σίλγι κατευθύνεται προς μία από τις στάσεις λεωφορείων στη δεξιά πλευρά της πλατείας. Το λεωφορείο της είναι ήδη εκεί, οπότε ανοίγει το βήμα της, αλλά προτού φτάσει στη στάση, το λεωφορείο ξεκινάει. Σταματάει λαχανιασμένη. Δεν προλαβαίνει να καταλαγιάσει η απογοήτευσή της και το κινητό στο χέρι της δονείται. Παρόλο που δεν έχει καμία αμφιβολία ποιος της καλεί, κοιτάζει έντρομη την οθόνη.

Μέτρα πέντε, μέτρα έξι και ξανά από την αρχή. Θα γυρίσει η μικρή Σίλγι στο σπίτι ζωντανή;

Το μήνυμα του άγνωστου αποστολέα κάνει τη Σίλγι να στρέψει το βλέμμα της στον κόσμο που βγαίνει από τον υπόγειο σταθμό του μετρό. Έπειτα γυρίζει και κατεβαίνει αποφασιστικά στον δρόμο. Αυτοκίνητα φρενάρουν απότομα, κάποια γλιστρούν στο χιόνι, και οι οδηγοί κορνάρουν, αλλά καταφέρνει να περάσει απέναντι και τρέχει πανικόβλητη να χωθεί στο πρώτο στενό που βρίσκει.

Μονάχα όταν η Σίλγι φτάνει στο πέραςμα ανάμεσα στις πολυκατοικίες τολμάει να επιβραδύνει. Τρέμει από την ταραχή και το κρύο και συνειδητοποιεί ότι οι χιονονιφάδες που στροβιλίζονται γύρω της τη μουσκεύουν. Πιάνονται στα μαλλιά της κάθε φορά που στρέφει το κεφάλι για να κοιτάξει πίσω της. Το κινητό της δονείται.

Επτά, οκτώ κι εννιά, καλό μου κοριτσάκι. Η Σίλγι είναι μεγάλο πουτανάκι.

Διασχίζει τρέχοντας το μονοπάτι, όπως έκανε συχνά κρατώντας το ζεστό χέρι της κόρης της στο δικό της, αλλά όταν αφήνει πίσω της την τελευταία πολυκατοικία και φτάνει στον χιονισμένο δρόμο της γειτονιάς, εξακολουθεί να μην αισθάνεται ασφαλής. Τα σπίτια πίσω από τους φράχτες και τους θάμνους μοιάζουν τόσο φιλόξενα, έτσι όπως το χρυσαφί φως διαχέεται από τα παράθυρά τους και πέφτει στο χιόνι, όμως εκείνη τρέχει πανικόβλητη στο πεζοδρόμιο, μέχρι που φτάνει στον φράχτη και στην πόρτα του κήπου με την πινακίδα που γράφει ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Ανοίγει την πόρτα και, καθώς προχωράει προς την είσοδο του σπιτιού της, νιώθει για άλλη μία φορά το κινητό να δονείται.

Τικ τοκ, μετρώ, μέτρα κι εσύ, ξεκόλλα, όταν σε πιάσω στα χέρια μου, τελείωσες, καριόλα.

Η Σίλγι ψάχνει στην τσάντα της για τα κλειδιά. Νιώθει το

σκοτάδι του κήπου πίσω της να την περιβάλλει, αλλά επιτέλους καταφέρνει να ανοίξει την εξώπορτα και χώνεται στον διάδρομο. Κλείνει με δύναμη την πόρτα και φροντίζει να την αμπαρώσει. Μέσα, το σκοτάδι την κάνει να αισθάνεται ασφαλής, έτσι δεν ανάβει τα φώτα. Προσπερνάει το άδειο δωμάτιο της κόρης της και μπαίνει στην κουζίνα, χωρίς να βγάλει το παλτό ή τα λασπωμένα της παπούτσια.

Χρησιμοποιώντας τον φακό του κινητού της, ψαχουλεύει μανιωδώς μέσα σε ένα ακατάστατο συρτάρι, και αφού βγάζει κάμποσα αντικείμενα στο τραπέζι, βρίσκει τις αχρησιμοποίητες κάρτες SIM. Πιάνει μία, σκίζει το σελοφάν και βεβαιώνεται πως έχει αποθηκευμένες τις επαφές της στη συσκευή. Μόλις αντικαθιστά την κάρτα SIM, αισθάνεται μεμιάς ανακούφιση. Ενεργοποιεί ξανά το κινητό και, ενώ κινείται γρήγορα μέσα στο σπίτι, βρίσκει τον αριθμό της κόρης της.

Γεια σου, γλυκιά μου. Όλα καλά. Από δω και στο εξής θα χρησιμοποιώ αυτόν τον αριθμό. Τα λέμε σύντομα. Φιλιά, μαμά. 😊

Ξέπνοη και με τις αισθήσεις της σε επιφυλακή, στέκεται στη γωνία του μεγάλου σκοτεινού δωματίου, μπροστά στο παράθυρο, και κρυφοκοιτάζει μέσα από τα στόρια. Ο κήπος, οι θάμνοι και τα δέντρα, όλα όσα κάποτε λάτρευε, καλύπτονται από φρέσκο χιόνι, ενώ στον δρόμο βλέπει τις χιονονιφάδες να πέφτουν από τον ουρανό, να στροβιλίζονται και να παρασύρονται από τον αέρα, στη λάμψη των φανοστατών. Η θέα καταφέρνει σχεδόν να την ηρεμήσει, μόνο που εκείνη τη στιγμή παρατηρεί μια μορφή. Τη διακρίνει ανάμεσα από τις σανίδες του φράχτη να κινείται αργά. Κρατάει την ανάσα της κι ετοιμάζεται να καλέσει την αστυνομία. Αλλά όταν η μορφή προχωράει λίγο ακόμα, βλέπει από το κενό στο κάτω μέρος του φράχτη ένα σκυλάκι με λουρί και χιόνι κολλημένο στα πατουσάκια του, να σέρνει μια ηλίκιωμένη.

Η Σίλγι αφήνει έναν αναστεναγμό στα σκοτεινά. Νιώθει ανακουφισμένη και κάπως ντροπιασμένη. Πού ακούστηκε, ολόκληρη γυναίκα, να κρύβεται σαν μικρό παιδί. Από μέσα της λέει ότι καλά θα κάνει να συνέλθει και ότι από αύριο θα ψάξει για ένα ασφαλές μέρος, στο οποίο θα μπορέσουν να κάνουν μια νέα αρχή, ακόμα και αν δεν έχει τα λεφτά για να το αγοράσει. Τότε το κινητό της δονείται και το φέρνει μπροστά στο πρόσωπό της, έτοιμη να απαντήσει στην κόρη της.

Σε βρήκα.

Οι δυο λέξεις στην οθόνη φωσφορίζουν στο σκοτάδι και την παραλούν. Ο φόβος της επανέρχεται, όμως αυτή τη φορά νιώθει μπερδεμένη επίσης. Έχουν περάσει μονάχα μερικά λεπτά από τότε που άρχισε να χρησιμοποιεί τον νέο αριθμό και, πέρα από την κόρη της, δεν υπάρχει κάποιος άλλος που τον γνωρίζει. Έπειτα σκέφτεται πως μέσα στον πανικό της ίσως έβαλε την παλιά SIM στο κινητό της.

Επιστρέφει στην κουζίνα και αρχίζει να ανακατεύει τη στοίβα με τα πράγματα πάνω στο τραπέζι. Ξέρει ακριβώς πού άφησε τις κάρτες SIM και με τον φακό του κινητού της φωτίζει το τραπέζι και το πάτωμα. Το πακέτο με τις κάρτες δεν είναι πουθενά. Ψάχνει ξανά στο συρτάρι και, κάθε φορά που ανασκαλεύει το περιεχόμενό του, η ίδια σκέψη τρυπώνει στο μυαλό της. Ο αριθμός για τη νέα SIM ήταν γραμμένος πάνω στη συσκευασία, και σίγουρα υπάρχει λόγος που η συσκευασία δεν βρίσκεται πια στο τραπέζι, εκεί όπου την είχε αφήσει. Αλλά η πόρτα ήταν κλειδωμένη όταν γύρισε σπίτι, τα παράθυρα κλειστά και ασφαλισμένα, και δεν παύει να το επαναλαμβάνει στον εαυτό της, μέχρι που το τηλέφωνό της δονείται ξανά, κάνοντάς τη να τιναχτεί.

Αυτή τη φορά το μήνυμα δεν είναι γραπτό, αλλά μια δυσδιάκριτη φωτογραφία. Δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά της.

Σκέφτεται πως δεν είναι ανάγκη να τη μεγεθύνει, παρ' όλα αυτά το κάνει.

Στην αρχή, δεν καταλαβαίνει τι ακριβώς βλέπει. Μετά διακρίνει ένα σκοτεινό δωμάτιο και μια γυναικεία μορφή. Η γυναίκα φοράει παλτό και στέκεται μπροστά σε ένα παράθυρο, κρυφοκοιτάζοντας από τα στόρια. Ανάμεσα στις περσίδες, που έχει ανοίξει με το ένα της χέρι, φαίνονται χιονονιφάδες και η θαμπή λάμψη από τους φανοστάτες του δρόμου. Η Σίλγι συνειδητοποιεί πως η ίδια είναι η γυναίκα της φωτογραφίας. Έντρομη, στρέφεται προς την πόρτα του δωματίου, και ξαφνικά κάτι ζωντανεύει μέσα στο σκοτάδι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2025

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η Νάια Τουλίν δεν μπορεί να μη χαμογελάσει. Η φωνή του Μπγερν είναι τόσο ζεστή, και με το καινούριο γούνινο καπέλο του, τα γένια και το χιονισμένο φόντο μοιάζει με Γέτι. Από τον ζήλο του να την πείσει μέσω FaceTime πόσο συναρπαστικά είναι τα χειμερινά σπορ, παραλίγο να πέσει πάνω σε έναν άλλο διαβάτη καθώς διασχίζει το κέντρο της Κοπεγχάγης. Η Τουλίν, από την πλευρά της, βγαίνει από το ασανσέρ στον πρώτο όροφο της NC3, όπου εργάζεται.

Είναι ασυνήθιστο για την Τουλίν να χαμογελάει τόσο νωρίς το πρωί, και δεν υπήρχε η παραμικρή ένδειξη πως κάτι τέτοιο θα συνέβαινε όταν, σαράντα πέντε λεπτά νωρίτερα, μπήκε στο αμάξι της και ξεκίνησε για τη δουλειά εν μέσω χιονιά. Κατ' αρχάς, το ραδιοφωνικό δελτίο ειδήσεων είχε στήσει πανηγύρι επειδή σήμερα το Υπουργείο Δικαιοσύνης θα ανακοίνωνε την απόφαση για την καταγγελία που είχε κάνει η οικογένεια της Καρολίνε Χολστ σχετικά με την έρευνα. Είχαν περάσει πάνω από δύο χρόνια από τη δολοφονία της δεκαεννιάχρονης κοπέλας, μαθήτριάς Γ' Λυκείου στο Βιδόβρε, και η υπόθεση παρέμενε ανεξιχνίαστη. Η επικείμενη απόφαση είχε δώσει στον εκφωνητή την αφορμή για να ξαναφέρει στην επιφάνεια ένα σωρό δυσάρεστες λεπτομέρειες σχετικά με το έγκλημα. Μετά το δελτίο, οι δύο παραγωγοί της ραδιοφωνικής εκπομπής που

ακολούθησε είχαν επικεντρωθεί στη σημερινή μέρα του Αγίου Βαλεντίνου, τη γιορτή των ερωτευμένων. Η Τουλίν το είχε ξεχάσει, μέχρι που οι δημοσιογράφοι έπιασαν την πολυλογία τους. Φλυαρούσαν ακατάπαυστα για τον ένα και μοναδικό έρωτα, και η εκπομπή έγινε εντελώς ανυπόφορη όταν ζήτησαν από τους ακροατές να τηλεφωνήσουν και να μοιραστούν τις ερωτικές τους ιστορίες. Ωσπου η Τουλίν να μπει στο πάρκινγκ είχε φτάσει στο αμύν και παραλίγο να τηλεφωνήσει κι εκείνη για να τους πει ότι θα ήταν ευχής έργον η συγκεκριμένη γιορτή να καταργηθεί για πάντα, αλλά τότε το πρόσωπο του Μπγερν στην οθόνη του κινητού της την έκανε να ξεχάσει κάθε απέχθεια που είχε στις ρομαντικές σαχλαμάρες.

Παρότι η Τουλίν δεν θέλει να διακόψει τη συνομιλία τους, υπενθυμίζει στον εαυτό της πως πρέπει να βιαστεί, αν δεν θέλει να φτάσει καθυστερημένη στη συνάντηση.

«Χρειάζεται να φέρουμε κάτι συγκεκριμένο;»

«Μονάχα την καλή σας διάθεση. Θα είναι καταπληκτικά».

Η Τουλίν φτάνει στην πρώτη διπλή γυάλινη πόρτα που οδηγεί στο τμήμα της και σκανάρει την κάρτα εισόδου της. Μόλις πριν από δύο μέρες έμαθε πως η εκδρομή της τάξης της κόρης της, της Λε, στο Ίσαμπεργ,* στη Σουηδία, είχε προγραμματιστεί για το ερχόμενο Σαββατοκύριακο. Μετά τη δουλειά είχε περάσει από το σπίτι του Μπγερν, όπως συνήθιζε, και ο έκπληκτος Μπγερν, που μόλις είχε λάβει τη λίστα των συμμετεχόντων, την είχε ρωτήσει γιατί εκείνη και η Λε δεν θα συμμετείχαν. Η Τουλίν τα είχε κάνει θάλασσα, όχι μόνο επειδή είχε ξεχάσει να δηλώσει εγκαίρως συμμετοχή στην εφαρμογή του συλλόγου

* Στη Δανία είναι συνηθισμένες οι σχολικές εκδρομές για χειμερινά σπορ στη Νότια Σουηδία (π.χ. στο Ίσαμπεργ), όπου μαθητές και γονείς συμμετέχουν σε οργανωμένες δραστηριότητες, όπως σκι και σνόουμπορντ. (ΣτΜ)

γονέων, αλλά και επειδή ήταν εκείνη που είχε προτείνει στον Μπγερν να πάνε μαζί στην εκδρομή, αν και ήξερε ότι ήταν μια εκδρομή για μπαμπάδες και παιδιά.

Ο Μπγερν βάλθηκε να μάθει αν η Λε και η Τουλίν θα μπορούσαν, παρ' όλα αυτά, να πάνε μαζί με την υπόλοιπη τάξη στην εκδρομή, αλλά μέχρι να την πάρει τηλέφωνο πριν από μερικά λεπτά, εκείνη δεν γνώριζε αν ο ξενώνας στη Σουηδία είχε ακόμα διαθέσιμα δωμάτια. Και τώρα μόλις η Τουλίν θυμάται πως ο εξοπλισμός του σκι κοστίζει μια μικρή περιουσία.

«Αν δεν έχεις εσύ, τότε θα ψάξω να δω αν έχω εγώ τίποτα στην αποθήκη από τα κορίτσια».

«Θα κοιτάξω. Σίγουρα δεν έχεις θέμα να έρθω μαζί;»

«Φυσικά και δεν έχω θέμα. Τι χαζός κανόνας κι αυτός, να συμμετέχουν μονάχα οι μπαμπάδες σε τέτοιες εκδρομές».

Ο Μπγερν τής χαρίζει ένα πονηρό χαμόγελο μέσα από την κάμερα και η Τουλίν χαχανίζει. Αυτό ήταν και το βασικό επιχείρημα της Λε για να τη σκαπουλάρει. Σύμφωνα με τη Λε, δεν είχε μπαμπά, άρα δεν είχε νόημα να πάει στην εκδρομή. Η Τουλίν διαφώνησε μαζί της.

«Ευχαριστώ», του λέει και το εννοεί.

«Για εμένα το κάνω. Θα παρατήσουμε τα παιδιά στα χιόνια και μετά θα καθίσουμε κάπου ωραία να χαλαρώσουμε. Τα λέμε στο πούλμαν;»

Η Τουλίν χαμογελάει και κατανεύει, προτού το κλείσει απρόθυμα. Έχει φτάσει στην επόμενη γυάλινη πόρτα, και μόλις σκάνει για άλλη μία φορά την κάρτα εισόδου της, μπαίνει στο τμήμα που είναι το γραφείο της. Η πρόσβαση στο κτίριο είναι ένα από τα ελάχιστα πράγματα που δυσκολεύεται να συνηθίσει από τότε που έπιασε δουλειά ως ερευνήτρια στην Εθνική Υπηρεσία Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος, πριν από έναν χρόνο και κάτι. Γνωστή και ως NC3, η υπηρεσία αποτελεί μέρος

της Εθνικής Μονάδας Μείζονων Εγκλημάτων, η οποία στεγάζεται σε ένα βιομηχανικό πάρκο στο Γκλόστρουπ, στα περίχωρα της Κοπεγχάγης. Κι εδώ μέσα, το φρονιμότερο είναι να έχεις πάνω σου ανά πάσα στιγμή την κάρτα εισόδου. Τώρα, βέβαια, οι πολλές αυτόματες πόρτες δεν την ενοχλούν ιδιαίτερα, και καθώς προχωράει απλώς αναρωτιέται πότε θα σχολάσει για να επιστρέψει σπίτι και να φτιάξει τις βαλίτσες.

Αν κάποιος έλεγε στην Τουλίν πριν από τρεις ή τέσσερις μήνες ότι θα γινόταν ζευγάρι με έναν χωρισμένο μπαμπά από το σχολείο της Λε, θα γελούσε και θα τον έβγαζε τρελό. Κατ' αρχάς, και μόνο η ιδέα μιας τέτοιας σχέσης τής φαινόταν τόσο δελεαστική όσο η ετήσια συνέλευση των ενοίκων της πολυκατοικίας. Εξάλλου, τότε, ήταν πληγωμένη όσο ποτέ άλλοτε.

Ο Οκτώβριος είχε φέρει μια βαριά μελαγχολία, κι εκείνη προσπαθούσε να κάνει τη ζωή της Λε όσο καλύτερη γινόταν. Ένα βράδυ, αφού είχε βάλει τη Λε για ύπνο, η Τουλίν είχε πάρει την απόφαση να προχωρήσει και να φτιάξει ξανά τη ζωή της, ανανεώνοντας το προφίλ της στο Tinder και ψάχνοντας για σύντροφο στον κυκεώνα των περιστασιακών γνωριμιών. Η εφαρμογή ήταν χειρότερη απ' όσο τη θυμόταν, αλλά μέσα από την ατέλειωτη παρέλαση δυνητικών γκόμενων με γυμνασμένα σώματα, γρήγορα αυτοκίνητα και ακριβά ποδήλατα, εμφανίστηκε το πρόσωπο του Μπγερν. Τον έβλεπε αραιά και πού στο σχολείο, ανάμεσα στους άλλους γονείς, και φυσικά έσυρε στ' αριστερά, απορρίπτοντάς το, το προφίλ του σαρανταετράχρονου με την κάπως αλαζονική έκφραση –«Είμαι ωραίος και το ξέρω»– που της φάνηκε ότι διέκρινε στα εντυπωσιακά του μάτια. Όπως άλλωστε είχε κάνει με όλα τα προηγούμενα προφίλ.

Μία εβδομάδα αργότερα, τον είδε να μπαίνει στο Copenhagen Skatepark από την κεντρική είσοδο, μούσκεμα μέχρι το κόκαλο. Η ίδια καθόταν μαζί με τους άλλους γονείς

και σκότωνε τον χρόνο στο κινητό της, όσο περίμενε να τελειώσει η προπόνηση της Λε. Ο Μπγερν τη χαιρέτησε φιλικά. Αφού δεν υπήρχαν άλλες κενές θέσεις, παρά μόνο δίπλα της, αναγκάστηκε να απαντήσει θετικά όταν τη ρώτησε αν μπορούσε να καθίσει και δεν άργησε να της πιάσει την κουβέντα, ζητώντας να μάθει ποιανού παιδιού ήταν η μητέρα. Παρόλο που η Τουλίν δεν είχε όρεξη να μιλήσει σε κανέναν, ο Μπγερν είχε κάτι που την εμποδίζει να του γυρίσει την πλάτη. Είχε μια άνεση ζηλευτή στον τρόπο που μιλούσε, δείχνοντας ευθύς και ειλικρινής, και η αλαζονεία που νόμιζε ότι διέκρινε στο βλέμμα του στο Tinder αποδείχτηκε πως ήταν απλώς η ικανότητά του να διατηρεί μια εσωτερική ισορροπία. Είπε πως ήταν ο πατέρας του Βάλντεμαρ –το αγόρι είχε κι εκείνο κόλλημα με το σκέιτ– και της εξήγησε πως είχε αναλάβει να πηγαίνει τον γιο του στα μαθήματα σκέιτμπορντ, ενώ η πρώην σύζυγός του πήγαινε τις κόρες τους στα μαθήματα ιππασίας.

Η Τουλίν, στο μεταξύ, του μίλησε για τη Λε, η οποία μπορεί να μην ήταν καλή μαθήτριά, αλλά ήταν εξαιρετική σκέιτερ, ζωγράφιζε γκράφιτι και επιθυμούσε να μπει σε οικοτροφείο μετά τις καλοκαιρινές διακοπές, ένας στόχος παντελώς ανέφικτος. Ο Μπγερν ήξερε καλά τι σημαίνει να έχεις παιδί στην εφηβεία, μιας και ο Βάλντεμαρ είχε δύο μεγαλύτερες αδελφές, και η ξεγνοιασιά του ανέβασε το ηθικό της Τουλίν. Όταν σηκώθηκε για να φύγει, στράφηκε και της είπε –με μάτια που άστραφταν– πως εκείνος είχε σύρει το προφίλ της στα δεξιά, αλλά δεν της κρατούσε κακία, και η Τουλίν δεν κατάφερε να μη χαμογελάσει.

Υπενθύμισε στον εαυτό της πως δεν ενδιαφερόταν για σχέση, και σίγουρα όχι μαζί του, αλλά σύντομα άρχισε να ανυπομονεί για την ώρα που θα πήγαινε να πάρει τη Λε από το σκέιτ. Οι συζητήσεις τους στις κερκίδες γίνονταν όλο και εκτενέστερες, μέχρι που κάποια στιγμή την κάλεσε για δείπνο. Αρχικά, η

Τουλίν δέχτηκε, αλλά δύο ώρες αργότερα του έστειλε μήνυμα για να τον ενημερώσει πως κάτι είχε προκύψει, κι ύστερα άλλαξε γνώμη ξανά και του είπε πως θα πήγαινε. Είχε αποφασίσει εκ των προτέρων ότι δεν θα κοιμόταν μαζί του, αλλά είχε γελάσει πολύ κι ένιωθε τέτοια ασφάλεια έτσι όπως κάθονταν στο τραπέζι της όμορφης κουζίνας του, που εντέλει το έκανε, πιθανότατα με δική της πρωτοβουλία.

Για τον Μπγερν, τα πράγματα ήταν απλά. Της είπε ότι εδώ και καιρό ήταν τσιμπημένος μαζί της, και παρόλο που η Τουλίν δεν αισθανόταν το ίδιο στην αρχή, της άρεσε που ήταν τόσο ανοιχτός και ακομπλεξάριστος.

Βρίσκονταν κυρίως στο σπίτι του, σε έναν μικρό παράδρομο ένα τσιγάρο δρόμο από το Κάρλσμπεργκ στο Βέστερμπερο, και δεν χρειαζόταν να είναι κάποιος γνώστης της αγοράς ακινήτων για να καταλάβει πως η δουλειά του Μπγερν ως διευθυντικού στελέχους σε μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες τηλεπικοινωνιών στη χώρα τού εξασφάλιζε μια ζωή πιο άνετη από των περισσότερων. Ευτυχώς, ούτε ο Μπγερν ούτε το σπίτι του έδειχνε κάτι τέτοιο. Εκείνος εξέπεμπε μια χαλαρή ενέργεια και το σπίτι του είχε μια νεοϋορκέζικη ατημέλητη γοητεία. Εντάξει, υπήρχαν και δύο πολυθρόνες Άρνε Γιάκομπσεν, όπως επιβαλλόταν, οι οποίες λογικά κόστιζαν περισσότερα χρήματα απ' όσα η Τουλίν έβγαζε σε έναν χρόνο.

Η Τουλίν γοητεύτηκε σταδιακά από το γεγονός ότι ο Μπγερν ήταν ένας εξωστρεφής, δημιουργικός, ανέμελος άνθρωπος, ο οποίος δεν μπορούσε να συγκρατήσει στον νου του ιδέες και προτάσεις για περισσότερα από δύο λεπτά. Επιπλέον, οι ικανότητές του στο κρεβάτι και στη μαγειρική τής είχαν δημιουργήσει εθισμό.

Παρ' όλα αυτά, η Τουλίν επέμεινε να διατηρήσουν τη σχέση τους κρυφή, τουλάχιστον στην αρχή, διότι λόγω της πικρής

εμπειρίας της δεν ήθελε η Λε να δεθεί συναισθηματικά μαζί του, σε περίπτωση που η σχέση τους δεν κρατούσε. Αλλά όσο περισσότερο γνώριζε τον Μπγερν, αυτό της φαινόταν παράξενο, αν όχι πρακτικά ανεφάρμοστο. Από την πλευρά του δεν υπήρχε ο παραμικρός ενδοιασμός, κι έπειτα από δύο μήνες και μία ακόμα ερωτική εξομολόγηση έφτασε στο σημείο να της πει πως ήταν έτοιμος να συζητήσουν. Η Τουλίν δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Προφανώς, κάτι τέτοιο δεν γινόταν. Παρ' όλα αυτά δεν μπορούσε να αρνηθεί τα συναισθήματά της για εκείνον, και τα λόγια του της έδωσαν το θάρρος να τραβήξει το πέπλο της μυστικότητας. Όταν αποκάλυψε στη Λε τη σχέση τους, αποδείχτηκε πως η κόρη της την είχε μυριστεί εδώ και πολύ καιρό και την είχε αποδεχτεί. Ο Βάλντεμαρ κι εκείνη μπορεί να πήγαιναν στην ίδια τάξη, αλλά ήταν σε διαφορετικό τμήμα και δεν τον ήξερε πολύ καλά. Απ' όσο η Τουλίν μπορούσε να καταλάβει, όσο η σχέση της δεν μπλεκόταν στη ζωή της κόρης της, η Λε ήταν παντελώς αδιάφορη. Ωστόσο η Τουλίν ένιωσε μια μαχαιριά στην καρδιά όταν μια μέρα στο σχολείο η Λε είδε τον Μπγερν και δεν τον χαιρέτησε, παρόλο που εκείνος ήταν τόσο προσηνής. Η Τουλίν είχε ενοχληθεί. Επομένως η Λε δεν παρέμενε εντελώς ανεπηρέαστη από τη νέα κατάσταση, όσο και αν το έπαιζε χαλαρή. Ο Μπγερν τής θύμιζε πως η ζωή μιας δωδεκάχρονης κοπέλας ήταν από μόνη της δύσκολη και πως η Τουλίν δεν έπρεπε να κατηγορεί τη Λε που έκρυβε τα πραγματικά της συναισθήματα. Έτσι όπως είχαν τα πράγματα λοιπόν, εκείνη έβλεπε την εκδρομή στη Σουηδία ως μια καλή ευκαιρία να φέρει κοντά τη Λε με τον Μπγερν και τον Βάλντεμαρ με τρόπο φυσικό. Η Λε, βέβαια, έφερε αντιρρήσεις, λέγοντας πως είχε να πάει σε μια εκδήλωση σκέιτμπορντ, και το προηγούμενο βράδυ έκλεισε με βρόντο την πόρτα του δωματίου της στην προοπτική της εκδρομής. Ο Άξελ, που ήταν κάτι σαν

παππούς για τη Λε, όταν πέρασε από το σπίτι για να μονώσει τα παράθυρα της κουζίνας, είχε πάρει το μέρος της και είχε υπενθυμίσει στην Τουλίν πώς ήταν εκείνη στην ίδια ηλικία.

«Έντελώς αφορήτη. Και δεν είναι περίεργο που η μικρή περνάει δύσκολα μετά τα μπλεξίματα που είχες με αυτόν τον καραγκιόζη το περασμένο φθινόπωρο».

Η Τουλίν δεν θέλει να της θυμίζουν ούτε το φθινόπωρο ούτε τον «καραγκιόζη». Πέραν αυτού, ο Άξελ –ο συνταξιούχος αστυνομικός που ήταν στη ζωή της από τότε που η ίδια είχε την ηλικία της Λε– δεν θα έπρεπε να σχολιάζει την ερωτική της ζωή. Καθώς στρίβει στο βάθος του διαδρόμου και στέλνει μήνυμα στη Λε για να την ενημερώσει πως η εκδρομή ισχύει, συνειδητοποιεί πόσο πολύ ελπίζει να πάνε καλά τα πράγματα και οι τέσσερις τους να έρθουν πιο κοντά. Είναι ένα συναίσθημα ξένο, και παραδόξως ανυπομονεί για την εκδρομή, παρόλο που την περιμένει μια διαδρομή σε ένα πούλμαν γεμάτο φασαριόζικα παιδιά και φλύαρους μπαμπάδες.

«Έχουμε νέα υπόθεση. Κάποιος εξαφανίστηκε. Φεύγουμε σε πέντε», λέει ο Ραχίμ καθώς περνάει από δίπλα του. Ο Ραχίμ είναι ο σταθερός συνεργάτης της στην NC3, αλλά η Τουλίν δεν επιβραδύνει.

«Έχω συνάντηση με τον Κράουζε, δεν θα αργήσω», λέει και κατευθύνεται προς το γραφείο του Κράουζε στο τέρμα του διαδρόμου. Ο Κράουζε είναι επικεφαλής της ειδικής ομάδας που ασχολείται με έρευνες σχετικές με την επίμονη διαδικτυακή παρενόχληση, την αποπλάνηση ανηλίκων και τα διαδικτυακά εγκλήματα σεξουαλικής φύσεως. Πρόκειται για έναν τομέα που γνωρίζει άνθιση από τότε που εκείνη ξεκίνησε εδώ. Οι συνέπειες της πανδημίας έγιναν αισθητές μέσω του αυξανόμενου αριθμού καταγγελιών, αλλά και υποθέσεων. Υπήρξε έπειτα το κύμα του #MeToo, ο πόλεμος στην Ουκρανία και η οικονομική

κρίση, γεγονότα που δεν συνέβαλαν στη μείωση του αριθμού των δραστών σεξουαλικών εγκλημάτων και των πολεμιστών του πληκτρολογίου. Το αντίθετο μάλιστα, πλέον τα χακαρίσματα και οι διαδικτυακοί εκβιασμοί ολοένα και αυξάνονται, και η Τουλίν με τους συναδέλφους της τρέχουν και δεν φτάνουν. Από την άλλη, έχει το δικό της γραφείο, σταθερό ωράριο και ο ύπνος της δεν διακόπτεται από τηλεφωνήματα των ανωτέρων της. Δεν τη χαλάει καθόλου που ξεμπέρδευσε από επείγουσες κλήσεις, αιματοβαμμένες σκηνές εγκλημάτων και τις μόνιμες ενοχές της απέναντι στη Λε.

«Α, ήρθες. Πέρασε», λέει ο Κράουζε με το που ακούει το χτύπημά της στην ανοιχτή πόρτα του γραφείου του.

«Συγγνώμη που άργησα», απολογείται η Τουλίν, χωρίς να το εννοεί.

«Δεν πειράζει. Κάθισε».

«Μπορούμε να το αναβάλουμε; Ο Ραχίμ λέει πως έχουμε νέα υπόθεση και στο γραφείο μου με περιμένει ένα βουνό από έγγραφα».

Στην πραγματικότητα, δεν την απασχολεί τόσο η νέα υπόθεση. Θέλει απλώς να κλειστεί στο γραφείο της, να μπει στο Vinted και να βρει εξοπλισμό για σκι.

«Δεν θα μας πάρει πολύ».

Κάθεται απρόθυμα μπροστά από το μεγάλο γραφείο, ενώ ο Κράουζε κάθεται στη δερμάτινη πολυθρόνα πίσω του.

«Πώς πάνε τα πράγματα;» τη ρωτάει, ρίχνοντάς της μια προσεκτική ματιά που ενδεχομένως υπονοεί ενδιαφέρον.

Η Τουλίν δεν θυμάται τον Κράουζε να της κάνει τη συγκεκριμένη ερώτηση στο παρελθόν. Είναι μερικά χρόνια μεγαλύτερός της, με υψηλή κατάρτιση σε θέματα τεχνολογίας και μεγάλες φιλοδοξίες. Παρά την εξοικείωσή του με κάθε λογής διαδικτυακή εγκληματικότητα, μάλλον δεν έχει μάθει τίποτα

από τα σεμινάρια διοίκησης προσωπικού, τα οποία οι ανώτεροί του τον υποχρεώνουν να παρακολουθήσει.

«Μια χαρά, ευχαριστώ».

Για μια στιγμή σκέφτεται μήπως ο Κράουζε περιμένει την ίδια ερώτηση από την πλευρά της, αλλά εντέλει εκείνος απλώς κατανεύει με ικανοποίηση.

«Ξέρεις πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ μαζί μας. Καταλαβαίνω ότι οι ικανότητές σου θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν σε πολλές άλλες θέσεις, ωστόσο θέλω να ξέρεις ότι έχω μεγάλες φιλοδοξίες για την NC3. Διακόσιοι εργαζόμενοι δεν είναι ανάχωμα μπροστά στους αμέτρητους κυβερνοεγκληματίες, αλλά μέσα στην επόμενη χρονιά περιμένω να διπλασιαστεί ο αριθμός μας. Δυστυχώς, θα υπάρξει αναδιάρθρωση σε ορισμένους τομείς. Για παράδειγμα, οι από πάνω πιστεύουν πολύ στον ανασχηματισμό της Μονάδας Ένα κι αυτή την περίοδο κάνουν άνοιγμα σε άλλα τμήματα, κάτι που φοβάμαι πως θα οδηγήσει σε ανταγωνισμό».

«Ω, γαμώτο», λέει η Τουλίν, σε μια προσπάθεια να δείξει πως τον συμπονάει.

«Ναι, κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Δανιμαρκίας».

Ο Κράουζε συνεχίζει να σκιαγραφεί το πρόβλημα, με την Τουλίν να μην καταλαβαίνει πού ακριβώς το πάει. Οι προϊστάμενοι των υπηρεσιών βρίσκονται σε έναν διαρκή ανταγωνισμό, και η επαναφορά της Μονάδας Ένα, της επίλεκτης ομάδας με αντικείμενο την έρευνα ανθρωποκτονιών σε πανεθνικό επίπεδο, είναι η νεότερη εξέλιξη που προκαλεί ανατριχίλα σε ολόκληρο τον διοικητικό μηχανισμό· η επίλεκτη ομάδα συγκεντρώνει πάνω της την προσοχή. Η Τουλίν δεν ξέρει αν η αναβίωσή της είναι καλή ή κακή. Για τους δικούς της λόγους, είχε μια περίπλοκη σχέση με το συγκεκριμένο κομμάτι της δανέζικης αστυνομίας.

«Τέλος πάντων, για να μπω στην ουσία, είμαι υποχρεωμένος

να σου αναφέρω ότι με προσέγγισαν για εσένα», λέει ο Κράουζε, διακόπτοντας τις απόψεις του σχετικά με την πολιτική επιβολής του νόμου. «Σε θέλουν από τη Μονάδα Ένα ως ερευνήτρια στη νέα τους ομάδα ανθρωποκτονιών και πρέπει να ξέρω ποια είναι η θέση σου».

Η Τουλίν παρατηρεί τον Κράουζε. Άκουσε τι της είπε, αλλά της ήρθε τόσο ξαφνικό, που προς στιγμήν έμεινε να τον κοιτάζει. Αφενός, έχει ήδη αποφασίσει ότι δεν θέλει να ασχοληθεί ξανά με ανθρωποκτονίες και, αφετέρου, η πρόταση αυτή είναι σαν να ρωτούν κάποιον που μόλις σώθηκε από μια φωτιά με εγκαύματα τρίτου βαθμού αν θα του άρεσε να γίνει πυροσβέστης.

«Σε προσέγγισαν από τη Μονάδα Ένα επειδή με θέλουν ως ερευνήτρια;» επαναλαμβάνει.

«Ναι», λέει ο Κράουζε μελαγχολικά. «Καταλαβαίνω την οπτική τους, όπως θα καταλάβω και τη δική σου, αν δεχτείς την πρότασή τους. Φυσικά, αν η γνώμη μου έχει την οποιαδήποτε βαρύτητα, δεν θέλω να φύγεις, αλλά εξυπακούεται ότι σου έχω πλέξει το εγκώμιο και...»

«Δεν ενδιαφέρομαι».

Ο Κράουζε σταματάει να μιλάει και την κοιτάζει. «Δεν ενδιαφέρεσαι;»

Εκείνη μπαίνει σε πειρασμό να απαντήσει ένα «όχι, γαμώτο», αλλά εντέλει αρκείται στο να σηκωθεί απλώς όρθια. «Με θέλεις κάτι άλλο;»

«Τουλίν, αμφιβάλλω ότι θα επανέλθουν αν αρνηθείς».

«Και καλά θα κάνουν».

Η Κράουζε σηκώνεται κι αυτός όρθιος και της λέει πόσο ευγνώμων είναι. Εκείνη βρίσκεται ήδη στην πόρτα, και καθώς διασχίζει βιαστικά τον διάδρομο, αποφασίζει να τηλεφωνήσει στον Μπγερν και να του πει πως δέχεται την προσφορά του να της δανείσει τον παλιό εξοπλισμό του σκι, αν τον έχει ακόμα.